

Veľký piatok

Jn 18,1 – 19,42

7. apríl 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Svoje životy žijeme ponorení do činnosti, snažíme sa prežívať všetko tak, aby sme mali čo najväčšiu účasť na živote, na jeho daroch. Radšej príliš nemyslíme ďalej, venujeme sa skôr tým najbližším možným krokom. Pretože v diaľke cítime koniec, skutočnosť, že nakoniec všetko naše snaženie podľahne zániku. Akokoľvek sa tejto myšlienke bránime, akokoľvek sme ponorení v prúde života, zároveň cítime aj odvrátenú stranu života, jeho opak, ktorý sa nám tak či onak približuje.

V takých chvíľach hľadáme niečo, čo by nás na našej ceste povzbudilo, čo by nám aj zoči voči tejto realite dodalo viac odvahy. My kresťania máme takého sprievodcu na ceste životom v Ježišovi Kristovi. Vieme, že on sa snažil žiť pre iných. Nielen hovoril o láske, ale ju aj sám svojim životom inicioval. Mnohým ju zreteľne preukázal, mnohých priviedol na cestu dobra, keď hovoril o Bohu ako o milujúcom, milosrdnom a odpúšťajúcom Otcovi.

Asi aj my sme čakali, že na jeho lásku budú ostatní odpovedať láskou. Dnes sme videli, že nie. Mnohí namiesto lásky odpovedali zlobou, nenávisťou. Prenasledovali ho, príčiny boli rôzne – niektorí sa báli ohrozenia, hnevu silnejšieho vonkajšieho nepriateľa. Iní v ňom videli ohrozenie svojej identity, ktorá sa ľahšie definuje vonkajšími znakmi, nie duchom, duchovne. To všetko viedlo k rozhodnutiu: Lepšie bude, ak zomrie jeden za národ, ako by mal národ zahynúť spolu s ním.

A tak sa zdalo, že opäť raz vo svete zvíťazilo zlo nad dobrom. A predsa toto víťazstvo zla bolo trochu zvláštne – malo zvláštnu príchuť. Práve vo chvíli jeho najväčšieho triumfu sa začala nenápadne jeho porážka. Naznačilo ju už posledné slovo Ježiša na kríži: Dokonané je.

Preto Ježišovou smrťou na kríži naša smrť stratila niečo zo svojej sily, priblížilo sa k nám kráľovstvo božie. Ježišovou smrťou sa začalo intenzívnejšie uskutočňovať božie kráľovstvo v tomto svete. Smrť stratila niečo zo svojej sily, zo svojej definitívy – stala sa prechodom do života.

Preto my kresťania si uctieваме kríž, lebo vieme, že cezeň sa kráča k hlbšiemu a opravdivejšiemu životu. A preto aj my v našom živote už prijímame utrpenie s väčšou odovzdanosťou.

Viliam Arbet